



СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
3 управління (з дислокацією у м. Сєвєродонецьк Луганської області)

Слідчий відділ

вул. Пивоварова, 6, м. Сєвєродонецьк, Луганська область, 93400, тел. факс (06452) 4-42-81

www.ssb.gov.ua Код СДРІЮУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Дніпро

«15» лютого 2024 року

Слідчий I відділення слідчого відділу 3 управління (з дислокацією у м. Сєвєродонецьк Луганської області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях старший лейтенант юстиції Сало Аліна Владиславівна, розглянувши матеріали кримінального провадження № 12023130000000746 від 09.03.2023 та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Луганцеву Оксану Геннадіївну,
07 лютого 1978 року народження,
уродженку м. Сорокине (колишня назва
м. Краснодон) Луганської області,
громадянку України, яка зареєстрована
за адресою: Луганська область,
м. Луганськ, вул. Московская, буд. 1,
кв. 106, раніше не судиму,

про підозру в здійсненні інформаційної діяльності у співпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямованій на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань та на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України, за відсутності ознак державної зради, а також у порушенні законів та звичаїв війни, передбачених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 6 ст. 111-1 та ч. 1 ст. 438 КК України.

У ході досудового розслідування встановлено наступне:

У Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як

верховенство, самостійність, повноту й неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою й не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з вказаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави всього світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії й Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація (далі – РФ), держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права

народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загально визнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису й карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької й Луганської областей відноситься до території України.

Відповідно до статей 1-3, 6 Конституції України - Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава; Суверенітет України поширюється на всю її територію; Україна є унітарною державою; Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою; Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову; Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Згідно зі статтями 17, 19, 65, 68 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу; На території України забороняється створення й функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом; На території України не допускається розташування іноземних військових баз; Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України; Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей; Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Статтями 132-134 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища й села.

Згідно з вимогами ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

У березні-квітні 2014 року у м. Луганськ та в інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія Російської Федерації шляхом

неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

Внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України, приблизно в березні-квітні 2014 року захоплено та окуповано м. Луганськ, а також інші міста та населенні пункти Луганської області.

У подальшому в окремих містах та районах Луганської області, всупереч законодавству України, 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акту про державну самостійність Луганської Народної Республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Луганська Народна Республіка» (далі – «ЛНР»).

Надалі представниками самопроголошеної «ЛНР», які контролюються окупаційною адміністрацією Російської Федерації, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські (так звані «органи державної влади «ЛНР») та силові органи, а також здійснено захоплення державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та інших об'єктів на окремій тимчасово окупованій території Луганської області.

24.02.2022 Російською Федерацією здійснено відкрите повномасштабне військове вторгнення на територію України, у зв'язку із чим розпочато ведення агресивної війни проти України та захоплення її території.

Указом Президента України від 24.02.2022 за № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 строком на 30 діб та у подальшому строк дії воєнного стану в Україні продовжувався Указами Президента України (№ 133/2022 від 14.03.2022, №259/2022 від 18.04.2022, № 341/2022 від 17.05.2022, № 573/2022 від 12.08.2022, № 757/2022 від 07.11.2022, № 58/2023 від 06.02.2023, № 254/2023 від 01.05.2023, № 451/2023 від 26.07.2023, № 734/2023 від 06.11.2023) із затвердженням відповідними Законами України.

З 23.09.2022 по 27.09.2022 на усій тимчасово окупованій території Луганської області та на так званих «закордонних дільницях» на території РФ проведено незаконний референдум з питання «входження Луганської Народної Республіки до складу Російської Федерації на правах суб'єкта Російської Федерації».

30 вересня 2022 року підписано «Договор между Российской Федерацией и Луганской Народной Республикой о принятии в Российскую Федерацию Луганской Народной Республикой и образовании в составе Российской Федерации нового субъекта» (мовою оригіналу), який був ратифікований «Федеральным законом от 04 октября 2022 года № 373-ФЗ, вступил в силу 5 октября 2022 года письмо МИД России от 05.10.2022 № 19696/дп» (мовою оригіналу). Внаслідок чого з листопада 2022 року

розпочалася перереєстрація та створення нових незаконних органів державної влади так званої «ЛНР», правоохоронних органів тощо, як суб'єкта РФ.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Луганської області опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів Російської Федерації на території Луганської області так званої «ЛНР», яка Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015, Законом України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 та наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією» № 309 від 22.12.2022 визнана тимчасово окупованою територією.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у листопаді 2022 року, більш точний час встановити за об'єктивних причин не виявилось можливим, Луганцева Оксана Геннадіївна, будучи громадянкою України, усвідомлюючи здійснення відкритої російської агресії, яка розпочалась приблизно о 04 годині ранку 24.02.2022 повномасштабним російським військовим вторгненням на територію України, метою якого є повалення конституційного ладу, територіальної цілісності та захоплення території України, знаходячись на тимчасово окупованій території м. Луганськ, переслідуючи особисті інтереси, керуючись ідеологічними мотивами, маючи умисел на здійснення всебічної підтримки окупаційної влади та здійснення співпраці з державою-агресором, його окупаційною адміністрацією та реалізуючи його, вступила в злочинну змову з представниками окупаційної держави - РФ та представниками так званої «ЛНР», отримавши від них пропозицію на зайняття посади начальника штабу регіонального відділення Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» в «ЛНР».

Громадянка України Луганцева Оксана Геннадіївна, у листопаді 2022 року, більш точний час встановити за об'єктивних причин не виявилось можливим, діючи з особистих мотивів та бажання, погоджуючись на пропозицію представників окупаційної держави - РФ та представників так званої «ЛНР», зайняла посаду начальника штабу регіонального відділення Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» в «ЛНР». Відповідно до п. 2.1 та п. 2.2 Статуту «Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» основними цілями та завданнями руху є: участь у реалізації державної молодіжної політики Російської Федерації; реалізація державної політики в галузі виховання (у тому числі військово-патріотичного) підростаючого покоління; надання сприяння у підготовці громадян Російської Федерації до військової служби та формування у молоді готовності, та практичної спроможності до виконання громадянського обов'язку, та конституційних обов'язків щодо захисту Вітчизни; вивчення історії країни та військово-

історичної спадщини Вітчизни, розвиток краєзнавства, розширення знань про історію та видатних людей «великої» та «малої» Батьківщини; формування позитивної мотивації у молодих людей до проходженню військової служби та підготовки молоді до служби у Збройних Силах Російської Федерації, а також підвищення в суспільстві (насамперед, серед молоді) авторитету та престижу військової служби; організація заходів для зміцнення єдності та спільності серед юнармійців; здійснення діяльності у сфері сприяння добровільності тощо. Статтею 15 Закону «Про систему патріотичного виховання громадян Луганської Народної Республіки» передбачено інформаційне забезпечення системи патріотичного виховання, затвердження патріотизму, готовності до гідного служіння Вітчизні як найважливіших цінностей у свідомості та почуттях громадян, активне використання елементів та ідей патріотичного виховання у засобах масової інформації у процесі здійснення виховної діяльності з усіма категоріями громадян за активної участі соціальних та державних інститутів.

Реалізуючи свій злочинний умисел на здійснення всебічної підтримки окупаційної влади та здійснення співпраці з державою-агресором, його окупаційною адміністрацією, Луганцева О.Г. з листопада 2022 року та по теперішній час здійснює інформаційну діяльність в медіа-просторі регіону Луганської області спрямовану на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань.

Продовжуючи реалізацію злочинного умислу, Луганцева О.Г., перебуваючи на посаді начальника штабу регіонального відділення Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» в «ЛНР», у квітні 2023 року прийняла участь в організації та особисто передала гуманітарну допомогу військовослужбовцям 2 Армійського корпусу «ЛНР». Після цього Луганцева О.Г. надала інтерв'ю засобам масової інформації під час якого зазначила, що вона переказує вітання від всіх Юнармійських загонів Російської Федерації й передає допомогу зібрану регіональним штабом «Юнарії» Московської області. Таким чином, остання звернула увагу населення на тимчасово окупованій території Луганської області на важливість підтримання військовослужбовців ЗС РФ усіма категоріями громадян, чим окрім іншого, сприяє формуванню позитивної мотивації у молодих людей до проходженню військової служби у Збройних Силах Російської Федерації.

Разом з тим, Луганцева Оксана Геннадіївна, у січні 2023 року організувала у м. Сорокине Луганської області (колишня назва м. Краснодар) урочисту посвяту в ряди Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» учнів Станице Луганської гімназії. У інтерв'ю засобу масової інформації «ЛУГАНЬМЕДІА», Луганцева О.Г. зазначає, що 33 учні стали «Юнармійцями», а також, що це вже другий загін на територіях, які визволені минулим літом «Луганською Народною Республікою». Тим самим, остання акцентувала увагу населення на тимчасово окупованій території Луганської області щодо виховання (у тому числі військово-патріотичного) підростаючого покоління, надання сприяння у підготовці громадян Російської Федерації до військової служби та

формування у молоді готовності, та практичної спроможності до виконання громадянського обов'язку, та конституційних обов'язків щодо захисту Вітчизни.

Окрім того, Луганцева О.Г. здійснюючи інформаційну діяльність у співпраці з державою-агресором на території тимчасово окупованої Луганської області неодноразово надавала відеоінтерв'ю телеграм-каналу та групі «Вконтакті» прес-центру Народної міліції «ЛНР», які 01 лютого 2023 року перейменовані в «Сини Вітчизни», а також Державному унітарному підприємству так званої Луганської Народної Республіки «ЛУГАНЬМЕДІА», офіційному сайту з назвою «Луганський інформаційний центр» на якому окрім новин, публікуються закони та підзаконні нормативно-правові акти так званої Луганської Народної Республіки та прес-службі Міністерства культури, спорту й молоді «ЛНР» тощо.

Таким чином, Луганцева Оксана Геннадіївна, 07 лютого 1978 року народження, обґрунтовано підозрюється в здійсненні інформаційної діяльності у співпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямованій на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань та на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України, за відсутності ознак державної зради, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 6 ст. 111-1 КК України.

19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі — РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі — ЗС РФ), яке керівники РФ назвали переміщенням військових підрозділів у межах звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території АРК і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно з цим, протягом березня-квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом, контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, у яких були розташовані органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07 квітня 2014 року в м. Донецьк створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі — «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганськ —

терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі — «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які досі функціонують.

Внаслідок військових дій у період із травня по серпень 2014 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 19.02.2014. Автономна республіка Крим та м. Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20.02.2014. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (зокрема окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24.02.2022, президент РФ оголосив початок так званої спеціальної військової операції. Після цього близько четвертої години ранку того ж дня ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 Наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) тощо.

Відповідно до статті 2 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (далі - Конвенція), вона застосовується до всіх випадків оголошення війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жоден збройний спротив.

Таким чином, із 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Відповідно до статті 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин

опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Крім того, статтею 13 Конвенції визначено, що положення частини II (Загальний захист населення від деяких наслідків війни) стосуються всього населення країн, які перебувають у конфлікті, без будь-якої дискримінації за ознакою, зокрема, раси, національності, релігійних або політичних переконань, і спрямовані на полегшення страждань, спричинених війною.

Згідно зі статтею 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Статтею 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, які перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до статті 51 Конвенції окупаційна держава не має права примушувати осіб, які перебувають під захистом, служити в її збройних чи допоміжних силах. Забороняється будь-який тиск чи пропаганда, спрямовані на забезпечення добровільного вступу на військову службу.

У порушення зазначених норм міжнародного гуманітарного права, з метою забезпечення успішності призовних кампаній і добровільного вступу в її армію, держава - окупант РФ упроваджує й реалізує комплексні програми так званого «військово-патріотичного виховання», а також пропаганду служби в армії РФ шляхом забезпечення загальної орієнтації позитивного ставлення в навчальних закладах на тимчасово окупованій території Луганської області до проходження військової служби в лавах ЗС РФ.

За ініціативою Міністра оборони РФ Шойгу С.К. 29 жовтня 2015 року Президентом РФ Путіним В.В. підписано указ про створення «Юнармії». Рух мав об'єднати всі організації, органи, що займаються допризовною підготовкою громадян. Структура руху має прив'язку до місць дислокації військових частин, військово-учбових закладів, інфраструктури загальноросійської громадсько-державної організації «Добровольное общество содействия армии, авиации и флоту России» - мовою оригіналу (далі - ДОСААФ) та Центрального спортивного клубу армії (далі - ЦСКА). Рух «Юнармія» 29 липня 2016 року отримав державну реєстрацію, і з цього моменту організація отримала свій прапор, емблему та стала юридичною особою. Рух почав свою офіційну роботу 01 вересня 2016 року. Для проведення заходів під егідою руху використовується інфраструктура Міністерства оборони РФ, ЦСКА та ДОСААФ.

Співзасновниками «Юнармії» є: ДОСААФ РФ, Ветеранська громадська організація ЗС РФ, а також Валентина Терешкова, Валерій Востротін, Світлана Хоркіна та Артур Чилингаров.

Відповідно до пункту 2.1 розділу II Статуту «ДОСААФ РФ» ця державна організація має, крім іншого, за основну мету та завдання організацію патріотичного (військово-патріотичного) виховання громадян.

Відповідно до пункту 2.2 розділу II Статуту «ДОСААФ РФ» для досягнення вказаних цілей у відповідності із постановою Уряду РФ ця державна організація виконує, крім іншого, таку державну задачу, як патріотичне (військово-патріотичне) виховання громадян.

Згідно з пунктом 3.2 розділу III Статуту «ДОСААФ РФ» в структуру цієї державної організації входять регіональні (міжрегіональні), місцеві й первинні відділення, філії й представництва «ДОСААФ РФ». Регіональні (міжрегіональні), місцеві й первинні відділення «ДОСААФ РФ» (далі - структурні підрозділи «ДОСААФ РФ») діють на підставі Статуту «ДОСААФ РФ» й не в праві приймати свої статuti.

Пунктом 12.6 розділу XII Статуту «ДОСААФ РФ» передбачено, що джерелами фінансування цієї державної організації, поряд з іншими, є кошти, що виділяються з федерального бюджету РФ, бюджетних суб'єктів РФ, місцевих бюджетів, кошти федеральних органів виконавчої влади на виконання державних завдань і спів-виконання цільових програм.

На відділення «ДОСААФ РФ» покладено наступні державні завдання:

- 1) патріотичне (військово-патріотичне) виховання громадян;
- 2) підготовка громадян по військово-обліковим спеціальностям;
- 3) розвиток авіаційних і технічних видів спорту;
- 4) участь у розвитку фізичної культури і військово-прикладних видів спорту;
- 5) льотна підготовка курсантів льотних освітніх установ професійної освіти, підтримка належного рівня натренованості льотного і інженерно-технічного складу, а також виконання інших видів авіаційних робіт;
- 6) участь в підготовці до військової служби громадян, що перебувають у запасі;
- 7) підготовка спеціалістів масових технічних професій і розвиток технічної творчості;
- 8) участь в ліквідації наслідків стихійних лих, аварій, катастроф і інших надзвичайних ситуацій;
- 9) утримання об'єктів інфраструктури «ДОСААФ РФ» з метою виконання задач в період мобілізації й у військовий час.

«ДОСААФ РФ» є одним з засновників Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного громадського руху «Юнармія».

28 травня 2016 року прийнято Статут «Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія».

Відповідно до пункту 2.1. вищевказаного статуту передбачено наступні цілі руху:

- формування у молоді готовності та практичної здатності до виконання громадянського обов'язку та конституційних обов'язків із захисту Батьківщини.

У пункті 2.2. вищевказаного Статуту серед іншого вказано:

- формування позитивної мотивації у молоді до проходження військової служби та підготовки юнаків до служби у Збройних Силах РФ;
- підвищення у суспільстві авторитету та престижу військової служби.

У відповідності до статті 1 «закону» «Про систему патріотичного виховання громадян Луганської Народної Республіки» патріотичне виховання – це систематична та цілеспрямована діяльність органів державної влади та організацій щодо формування у громадян високої патріотичної свідомості, готовності до виконання громадянського обов'язку та конституційних обов'язків щодо захисту інтересів Батьківщини.

Згідно зі статтею 4 вищевказаного «закону» так званої «ЛНР» державна політика у сфері патріотичного виховання ґрунтується, окрім іншого, на принципах системно-організованого підходу, що передбачає скоординовану роботу всіх державних та громадських структур із патріотичного виховання громадян.

Статтею 15 «закону» «Про систему патріотичного виховання громадян Луганської Народної Республіки» визначено, що інформаційне забезпечення системи патріотичного виховання передбачає затвердження патріотизму, готовності до гідного служіння Вітчизні як найважливіших цінностей у свідомості та почуттях громадян, активне використання елементів та ідей патріотичного виховання у засобах масової інформації у процесі здійснення виховної діяльності з усіма категоріями громадян за активної участі соціальних та державних інститутів.

Згідно з Положенням «Про Юнармійський загін», затвердженим Головним штабом Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» у 2023 році, основними формами роботи юнармійського загону, окрім іншого є засвоєння додаткових загальноосвітніх програм з профільних напрямлень підготовки й військово-прикладних видів спорту, участь у заходах військово-професійної орієнтації, участь у військово-пошукових і археологічних експедиціях.

У тексті «Методичних рекомендацій з організації взаємодії регіональних та місцевих відділень ВВПОД «ЮНАРМІЯ» з органами державної влади та органами місцевого самоврядування» від 09.11.2017, зазначається наступне: «Федеральним законом від 28.03.1998 № 53-ФЗ «Про військовий обов'язок та військову службу» встановлено, що рішенням вищої посадової особи суб'єкта РФ (керівника вищого виконавчого органу державної влади суб'єкта РФ) створюється призовна комісія суб'єкта РФ. До неї включаються: вища посадова особа суб'єкта РФ із функцією голови комісії; військовий комісар з функцією заступника голови комісії; представник органу виконавчої влади суб'єкта РФ за освітою; представник міністерства внутрішніх справ, управління (головного управління) внутрішніх справ за суб'єктом РФ та ін. Встановлено включення до складу призовної комісії суб'єкта РФ також представників інших органів та організацій суб'єкта РФ.

Дана модель взаємодії Руху з регіональними виконавчими органами державної влади та органами місцевого самоврядування реалізована більшістю суб'єктів РФ. Керівники (представники) ВВП «ЮНАРМІЯ» включаються до основного та резервного складу призовних комісій суб'єктів. В окремих регіонах вже є досвід розвитку цієї норми. Наприклад, у Республіці Інгушетія рішенням Голови республіки визначено функціональні обов'язки призовної комісії республіки, у тому числі представника регіонального

відділення ВВП «ЮНАРМІЯ» (Указ Голови Республіки Інгушетія від 23.03.2017 № 58 (ред. від 20.07.2017) «Про проведення чергового призову на військову службу до Збройних Сил Російської Федерації громадян 1999 року народження, й навіть старшого віку, що втратили право на відстрочку»).

Окрім іншого, у «Методичних рекомендаціях з організації взаємодії регіональних та місцевих відділень ВВПОД «ЮНАРМІЯ» з органами державної влади та органами місцевого самоврядування» від 09.11.2017, рекомендується регіональним та місцевим відділенням руху на території своєї присутності активізувати роботу щодо звернення до відповідних державних та муніципальних структур з пропозицією про включення до складу регіональних та муніципальних призовних комісій представників регіональних та місцевих відділень ВВПОД «ЮНАРМІЯ»; при обґрунтуванні своєї пропозиції спиратися на статутні цілі та завдання руху, серед яких підвищення у суспільстві авторитету та престижу військової служби, формування у молоді готовності та практичної спроможності до виконання громадянського обов'язку та конституційних обов'язків щодо захисту Вітчизни (п. 2.1. Статуту руху), формування позитивної мотивації у молодих людей до проходження військової служби та підготовки юнаків до служби у ЗС РФ (п. 2.2. Статуту руху); здійснювати підготовку свого представника до роботи у складі регіональних та муніципальних призовних комісій, добиватись наявності у нього таких компетенцій: знання законодавства РФ з питань призову громадян на військову службу, вміння дотримуватись регламенту засідання призовної комісії, здатність вносити пропозиції щодо вдосконалення роботи призовної комісії, в тому числі письмово формулювати свою позицію у протоколі засідання призовної комісії; вміння працювати з особовими справами громадян, які перебувають у запасі; знання основних принципів роботи із зверненнями громадян, здатність кваліфіковано розглядати скарги, заяви громадян, які призиваються на військову службу, членів їх сімей на рішення призовних комісій; здатність проводити роз'яснювальну роботу серед громадян, призваних на військову службу та їх батьків.

За таких обставин убачається, що Загальноросійська громадсько-державна організація «ДОСААФ РФ», Всеросійський дитячо-юнацький військово-патріотичний громадський рух «Юнармія» на території Луганської області, тобто на тимчасово окупованій території України, отримуючи фінансування та оснащення від державних органів РФ, організують здійснення пропаганди серед місцевого населення Луганської області, а саме дітей та підлітків, на користь добровільного вступу до збройних сил та інших силових відомств країни окупанта РФ шляхом навчання громадян основам військового ремесла, здійснення військово-патріотичного виховання для служби в ЗС РФ та інших силових відомствах РФ, таким чином, порушують заборону, передбачену статтею 51 Женевської Конвенції «Про захист цивільного населення під час війни» від 12 серпня 1949 року, яка набрала чинності для України 03.01.1955.

Достовірно знаючи про тимчасову окупацію РФ території Луганської області, усвідомлюючи нікчемність вищевказаних нормативно-правових актів, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, у Луганцевої Оксани Геннадіївни виник умисел на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а саме на організацію й здійснення пропаганди серед населення Луганської області вступу на військову службу до ЗС РФ та підконтрольних їй збройних формувань.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у 2022 році, більш точний час встановити за об'єктивних причин не виявилось можливим, Луганцева О.Г., будучи громадянкою України, усвідомлюючи здійснення відкритої російської агресії, яка розпочалась приблизно о 04 годині ранку 24.02.2022 повномасштабним російським військовим вторгненням на територію України, метою якого є повалення конституційного ладу, територіальної цілісності та захоплення території України, знаходячись на тимчасово окупованій території м. Луганськ, переслідуючи особисті інтереси, керуючись ідеологічними мотивами, маючи умисел на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а саме на організацію й здійснення пропаганди серед цивільного населення Луганської області вступу до Збройних Сил та інших силових відомств РФ, реалізуючи його, вступила в злочинну змову з представниками окупаційної держави - РФ та представниками так званої «ЛНР», отримавши від них пропозицію на зайняття посади начальника штабу регіонального відділення Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» в «ЛНР».

У ході проведення чергового засідання Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного громадського руху «Юнармія» у листопаді 2022 року Луганцеву О.Г. затверджено на посаду начальника штабу регіонального відділення «ЛНР».

Реалізуючи свій злочинний умисел на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, Луганцева О.Г. з листопада 2022 року забезпечує здійснення пропаганди, що спрямована на позитивне ставлення до проходження служби в армії РФ серед цивільного населення та пропаганду участі в «Юнарії» - дитячо-юнацькому військово-патріотичному русі під патронажем Міністерства оборони РФ серед дітей, яка окрім іншого, виражається у неодноразових виступах в засобах масової інформації так званої «ЛНР».

Зокрема, на виконання свого злочинного умислу, Луганцева О.Г., у січні 2023 року організувала у м. Сорокине Луганської області (колишня назва м. Краснодар) урочисту посвяту в ряди Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» учнів Станично-Луганської гімназії. Після чого, в інтерв'ю засобу масової інформації «ЛУГАНЬМЕДІА», Луганцева О.Г. звернула увагу на те, що 33 учні стали «Юнарійцями», а також зазначила, що це вже другий загін на територіях, які визволені минулим літом «Луганською Народною Республікою». Тим самим,

остання акцентувала увагу населення на тимчасово окупованій території Луганської області щодо виховання (у тому числі військово-патріотичного) підростаючого покоління; надання сприяння у підготовці громадян РФ до військової служби та формування у молоді готовності, та практичної спроможності до виконання громадянського обов'язку, та конституційних обов'язків щодо захисту Вітчизни.

Окрім того, Луганцева О.Г., неодноразово надавала інтерв'ю телеграм-каналу та групі «Вконтакті» прес-центру т. зв. «Народної міліції «ЛНР», які 01 лютого 2023 року перейменовані в «Сини Вітчизни», а також так званому «Державному унітарному підприємству «ЛНР» «ЛУГАНЬМЕДІА», офіційному сайту з назвою «Луганський інформаційний центр», на якому окрім новин, публікуються закони та підзаконні нормативно-правові акти так званої «ЛНР» та прес-службі «Міністерства культури, спорту й молоді «ЛНР», в яких формувала позитивне ставлення молоді й населення до ЗС РФ.

Разом з тим, Луганцева О.Г., перебуваючи на посаді начальника штабу регіонального відділення Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» в «ЛНР», у квітні 2023 року взяла участь в організації та особисто передала гуманітарну допомогу військовослужбовцям «Народної міліції 2 АК «ЛНР». Після цього Луганцева О.Г. надала інтерв'ю засобам масової інформації, під час якого зазначила, що вона переказує вітання від всіх Юнармійських загонів РФ й передає допомогу зібрану регіональним штабом «Юнармії» Московської області. Таким чином, остання звернула увагу населення на тимчасово окупованій території Луганської області на важливість підтримання військовослужбовців ЗС РФ усіма категоріями громадян, чим окрім іншого, сприяла формуванню позитивної мотивації у молодих людей до проходження військової служби у ЗС РФ.

Таким чином, Луганцева О.Г. будучи начальником штабу регіонального відділення Всеросійського дитячо-юнацького військово-патріотичного суспільного руху «Юнармія» в «ЛНР», перебуваючи на тимчасово окупованій території Луганської області у період з листопада 2022 року по квітень 2023 року, діючи всупереч вимогам ст. 51 Женевської Конвенції «Про захист цивільного населення під час війни» від 12.08.1949, що забороняє здійснення серед цивільного населення пропаганди служби в армії окупаційної держави, забезпечувала організацію та здійснення пропаганди серед населення Луганської області вступу на військову службу до ЗС РФ та підконтрольних їй збройних формувань, чим вчинила порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

За викладених вище обставин, Луганцева Оксана Геннадіївна, 07 лютого 1978 року народження, обґрунтовано підозрюється в порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Тобто, Луганцева Оксана Геннадіївна, 07 лютого 1978 року народження, обгрунтовано підозрюється в здійсненні інформаційної діяльності у співпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямованій на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань та на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України, за відсутності ознак державної зради, а також у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 6 ст. 111-1 та ч. 1 ст. 438 КК України.

Слідчий І-го відділення слідчого відділу 3 управління
(з дислокацією у м. Севєродонецьк Луганської області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
старший лейтенант юстиції

Аліна САЛО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному
провадженні – заступник керівника
Луганської обласної прокуратури

Іван САМСОНЮК

« 15 » лютого 2024 року

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Вручена _____, який (ка) підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 6 ст. 111-1 та ч. 1 ст. 438 КК України.

Кримінальний процесуальний кодекс України
від 13.04.2012 (витяг)

Стаття 42 Підозрюваний

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276–279 Кримінального процесуального кодексу України (далі КПК України), повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок не встановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

3. Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

5. Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

6. Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу апробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Стаття 285. Загальні положення кримінального провадження під час звільнення особи від кримінальної відповідальності

1. Особа звільняється від кримінальної відповідальності у випадках, передбачених законом України про кримінальну відповідальність.

2. Особі, яка підозрюється, обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення та щодо якої передбачена можливість звільнення від кримінальної відповідальності у разі здійснення передбачених законом України про кримінальну відповідальність дій, роз'яснюється право на таке звільнення.

3. Підозрюваному, обвинуваченому, який може бути звільнений від кримінальної відповідальності, повинно бути роз'яснено суть підозри чи обвинувачення, підставу звільнення від кримінальної відповідальності і право заперечувати проти закриття кримінального провадження з цієї підстави. У разі якщо підозрюваний чи обвинувачений, щодо якого передбачене звільнення від кримінальної відповідальності, заперечує проти цього, досудове розслідування та судове провадження проводяться в повному обсязі в загальному порядку.

Стаття 468. Угоди в кримінальному провадженні

1. У кримінальному провадженні можуть бути укладені такі види угод:

1) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим;

2) угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості.

Стаття 469. Ініціювання та укладення угоди

1. Угода про примирення може бути укладена за ініціативою потерпілого, підозрюваного або обвинуваченого. Домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися самостійно потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, захисником і представником або за допомогою іншої особи, погодженої сторонами кримінального провадження (крім слідчого, прокурора або судді).

Угода про примирення у кримінальних провадженнях щодо кримінальних правопорушень, пов'язаних з домашнім насильством, може бути укладена лише за ініціативою потерпілого, його представника або законного представника.

Якщо дії чи інтереси законного представника суперечать інтересам особи, яку він представляє, за рішенням прокурора, слідчого судді, суду такий законний представник замінюється іншим із числа осіб, визначених статтею 44 цього Кодексу.

2. Угода про визнання винуватості може бути укладена за ініціативою прокурора або підозрюваного чи обвинуваченого.

3. Угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо кримінальних проступків, нетяжких злочинів та у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення. Укладення угоди про примирення у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, не допускається.

4. Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо:

1) кримінальних проступків, нетяжких злочинів, тяжких злочинів;

2) особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, якщо інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами;

3) особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена щодо кримінальних проступків, злочинів, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, а також у кримінальному провадженні щодо кримінальних правопорушень, внаслідок яких шкода завдана державним чи суспільним інтересам або правам та інтересам окремих осіб, у яких беруть участь потерпілий або потерпілі, не допускається, крім випадків надання всіма потерпілими письмової згоди прокурору на укладення ними угоди.

5. Укладення угоди про примирення або про визнання винуватості може ініціюватися в будь-який момент після повідомлення особі про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку.

6. У разі недосягнення згоди щодо укладення угоди факт її ініціювання і твердження, що були зроблені з метою її досягнення, не можуть розглядатися як відмова від обвинувачення або як визнання своєї винуватості.

7. Слідчий, прокурор зобов'язані проінформувати підозрюваного та потерпілого про їхнє право на примирення, роз'яснити механізм його реалізації та не чинити перешкод в укладенні угоди про примирення.

8. У разі якщо кримінальне провадження здійснюється щодо кількох осіб, які підозрюються чи обвинувачуються у вчиненні одного або кількох кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма підозрюваними чи обвинуваченими, угода може бути укладена з одним (кількома) з підозрюваних чи обвинувачених. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), з якими досягнуто згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від одного кримінального правопорушення, угода може бути укладена та затверджена лише з усіма потерпілими.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від різних кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення

угоди досягнута не з усіма потерпілими, угода може бути укладена з одним (кількома) з потерпілих. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), яка досягла згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

Стаття 472. Зміст угоди про визнання винуватості

1. В угоді про визнання винуватості зазначаються її сторони, формулювання підозри чи обвинувачення та його правова кваліфікація з зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, істотні для відповідного кримінального провадження обставини, беззастережне визнання підозрюваним чи обвинуваченим своєї винуватості у вчиненні кримінального правопорушення, обов'язки підозрюваного чи обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою (якщо відповідні домовленості мали місце), умови часткового звільнення підозрюваного, обвинуваченого від цивільної відповідальності у вигляді відшкодування державі збитків внаслідок вчинення ним кримінального правопорушення, узгоджене покарання та згода підозрюваного, обвинуваченого на його призначення або на призначення покарання та звільнення від його відбування з випробуванням, умови застосування спеціальної конфіскації, наслідки укладення та затвердження угоди, передбачені статтею 473 цього Кодексу, наслідки невиконання угоди.

2. В угоді зазначається дата її укладення та вона скріплюється підписами сторін.

Стаття 473. Наслідки укладення та затвердження угоди

1. Наслідком укладення та затвердження угоди про примирення є:

1) для підозрюваного чи обвинуваченого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та відмова від здійснення прав, передбачених пунктом 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу;

2) для потерпілого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та позбавлення права вимагати в подальшому притягнення особи до кримінальної відповідальності за відповідне кримінальне правопорушення і змінювати розмір вимог про відшкодування шкоди.

2. Наслідком укладення та затвердження угоди про визнання винуватості для прокурора, підозрюваного чи обвинуваченого є обмеження їх права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 та 424 цього Кодексу, а для підозрюваного чи обвинуваченого – також його відмова від здійснення прав, передбачених абзацами першим та четвертим пункту 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу.

Згідно з ч. 1 ст. 127 КПК України підозрюваний, а також за його згодою будь-яка інша фізична чи юридична особа має право на будь-якій стадії кримінального провадження відшкодувати шкоду, завдану потерпілому, територіальній громаді, державі внаслідок кримінального правопорушення.

На всіх стадіях кримінального провадження потерпілий має право примиритися з підозрюваним і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК

України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження (ч. 4 ст. 56 КПК України).

Конституція України від 28.06.1996 (витяг)

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Закон України «Про попереднє ув'язнення» від 30.06.1993 № 3352-ХІІ (витяг)

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;
- знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
- звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під варту у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України для рівня безпеки виправної колонії, призначеної їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержувати порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримувати санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою; не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

- бережливо ставитися до інвентаря, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Постанова Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2011 р. № 1363 «Про затвердження Порядку інформування центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги про випадки затримання, адміністративного арешту або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою» (витяг)

Стаття 10. пункт 2) суб'єкти подання інформації, органи (установи), де перебувають затримані особи:

- інформують під час затримання кожен особу про право та можливість отримання безоплатної вторинної правової допомоги відповідно до Закону України «Про безоплатну правову допомогу», вручають пам'ятку для затриманих осіб, в якій зазначається єдиний телефонний номер системи надання безоплатної правової допомоги (0-800-213103) (контактний центр системи надання безоплатної правової допомоги);

**Закон України «Про безоплатну правову допомогу»
від 02.06.2011 №3460-VI (витяг)**

Стаття 13 «Поняття безоплатної вторинної правової допомоги»

1. Безоплатна вторинна правова допомога - вид державної гарантії, що полягає у створенні рівних можливостей для доступу осіб до правосуддя.

2. Безоплатна вторинна правова допомога включає такі види правових послуг: 1) захист; 2) здійснення представництва інтересів осіб, що мають право на безоплатну вторинну правову допомогу, в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; 3) складення документів процесуального характеру.

Стаття 14 «Суб'єкти права на безоплатну вторинну правову допомогу»

Право на безоплатну вторинну правову допомогу згідно з цим Законом та іншими законами України мають такі категорії осіб:

5) особи, які відповідно до положень кримінального процесуального законодавства вважаються затриманими, - на правові послуги, передбачені пунктами 1 і 3 частини другої статті 13 цього Закону;

6) особи, стосовно яких обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, - на правові послуги, передбачені пунктами 1 і 3 частини другої статті 13 цього Закону;

7) особи, у кримінальних провадженнях стосовно яких відповідно до положень Кримінального процесуального кодексу України захисник залучається слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом для здійснення захисту за призначенням або проведення окремої процесуальної дії, а також особи, засуджені до покарання у вигляді позбавлення волі, тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців або бмеження волі, - на всі види правових послуг, передбачені частиною другою статті 13 цього Закону.

Права і обов'язки підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав:

«__» _____ 2024 р. «__» год. «__» хв.

Підозрюваний _____

Слідчий 1-го відділення слідчого відділу 3 управління
(з дислокацією у м. Северодонецьк Луганської області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
старший лейтенант юстиції



Аліна САЛО